

Сега идваха пакъ да взематъ онова, което имъ харесва. Ядосани отъ недружелюбното посрѣщане на кучетата, тѣ влѣзоха въ кошарата и като гладни хрѣтки почнаха да душатъ, где какво има. Но тоя пѣтъ нѣмаше млѣко, а се намѣри сирене и масло толкова, колкото да хапне само единъ човѣкъ.

Мехмедъ изгледа изъ подъ вежди Сърбака, сложи ржка на ятагана си въ закана и презъ жбжи попита:

— Кжде си скрилъ стоката, чорбаджи? Срамота е отъ толкова много овце да изкарашъ тия мрѣвки тука. Я донеси съ добромъ каквото си приготвилъ, че лошо ти се пише.

— Не можахъ да изкарамъ нищо, агаларъ. Боленъ бѣхъ, та прасяхъ млѣкото въ село. Следъ нѣколко дни ще има. Търсете въ кошарата. Ако намѣрите нѣщо, вземете го.

Сърбакътъ не лъжеше. Отъ день на день той обедняваше. Печалбата му вземаха двамата турци. Последнитѣ дни, когато направи смѣтка и разбра, че ще приключи лѣтото почти съ загуба при това голѣмо вакло стадо, той стана като боленъ. Не можеше да работи. Всичкото млѣко, което сутринъ получаваше отъ овцетѣ, го наливаше въ гюмове и съ магарето и ратая изпращаше въ село да го обработватъ домашнитѣ му. Можеше ли повече да се търпи? Скоро той трѣбваше да трѣгне като последенъ беднякъ. Не, вече нѣма да дава нищо на тия изедници. Стига да прекланя глава хрисимо предъ тѣхъ. Но, може би съ добро тѣ щѣха да разбератъ. И, като ги погледна умолително, той продължи:

— Агаларъ, както е трѣгнало, не ще мога да изтрая. Скоро ще стана беденъ и голъ като тояга. Моля ви се, не идвайте вече за стоката ми. Търсете другъ да ви храни. Нѣмамъ...

— Ха, така ли? Отказвашъ? Съ туй ли ни отврѣщашъ ти, за гдето те закриляме отъ хайдутѣ? Келешъ! Гяуръ! — крѣснаха единъ презъ други турцитѣ, разярени отъ отказа на българина. Слюнкитѣ имъ хвърчаха отъ устата и се полепяха по брадата на Сърбака. Той стоеше бледенъ и чакаше всѣки мигъ да се нахвърлятъ върху му и да го пребиятъ отъ бой. Хасанъ извади наполовина ятагана си, готовъ да клѣцне овчаря, но после внезапно се досѣти нѣщо, дръпна брата си и двамата бързо излѣзоха като продължаваха да ругаятъ...

Сърбакътъ въздѣхна. Но той знаеше, че всичко не се е свършило. Разбойниците не ще му простятъ. Трѣбваше да се махне отъ това опасно мѣсто.

И още сѣщия день, макаръ да бѣ ранна есенъ, натовари цѣлата покщнина отъ кошарата на колата, подкара стадото и слѣзе въ село. Брѣчки като пиявици се бѣха впили въ челото му. Той ходѣше изъ двора мраченъ и умисленъ, скрилъ тревогата въ сърдцето си.

Така минаха нѣколко дни. Дойде недѣля. Спустна се тъмна есенна ношъ. Селото се умълча. Край софрата бѣха насѣдали жена му, стариятъ му баща и тритѣ му деца. Мжка тегнѣше въ душитѣ на всички. Залѣцитѣ се спираха на гърлата имъ.